

være usforvarligt af enhver Regjering at lade sig binde og usforvarligt af enhver Repræsentation, at gjøre Fordring paa der at gjøre sin Myndighed gjældende; thi jeg har gjort det klart for Enhver, at man for at holde paa saadanne Afgifter, maa kunne lempe sig paa den Maade, at Enhver, der benytter Telegrafsen, kan finde sin Regning ved at gaa over dette Territorium og ikke vælger et andet. Men der siges videre til Argumentation i denne Sag: „Udvalget maa derfor hævde, at Anmærkningerne til Finantsloven med Hensyn til dette Spørgsmaal maa efter deres Ordlyd være ligesaa bindende for Administrationen, som de ere og nødvendig maa være paa andre Punkter af Finantsloven, hvor ikke særegne Forbehold om større Frihed for Administrationen ere tagne og anerkjendte. Man maa derfor hævde, at Ministeren fanner Berettigelse til paa egen Haand at træffe den omhandlede Foranstaltning, og for at give Thinget Lidelighed til“ osv. Jeg maa gjøre opmærksom paa, at det ikke ganske var denne Passus, som jeg vilde gjøre nogle Bemærkninger til. De ere mere knyttede til den Passus, jeg tidligere nævnte, at det nemlig siden 1866 er fulgt som ufravigelig Regel at bevilge Indtagterne af Telegrafvæsenet efter de i Anmærkningerne til Finantslovsforslaget indeholdte Overslag, der ere baserede paa bestemte Taxter. Hertil knytter sig ogsaa den Del af Betænkningen, som jeg lige i Forveien oplæste, at man vil gjøre disse Dplysninger i Anmærkningerne ligesaa bindende som Texten i selve Finantsloven. Men den Dplysning, der er givet i Betænkningen, holder ikke Stik. Siden 1866 er der nemlig foretaget betydelige Forandringer i den internationale Taxt, som have influeret meget betydeligt paa de i Finantsloven opførte Satter, uden at man har meddelt Thinget disse. Saaledes er under 1ste Januar 1867 den internationale Taxt ligeoverfor Sverrig og Norge nedsat til 1 Franc samtidig med, at de særskilte Sundgebyrer ere bortfaldne; herom stete ingen Meddelelse til Rigsdagen. Den 1ste Mai 1867 nedattes Taxterne ligeoverfor Nordtyskland til 1 Franc, uagtet dette ikke var forubsat i Anmærkningerne til Finantsloven for 1867—68. Den første Januar 1868 nedattes alle gjennemrigste Taxter til 1 Franc, uagtet heller ikke dette havde været forubsat i Anmærkningerne til Finantsloven for 1868—69. Vrede Medlemmer ville altsaa se, at den indeholde Dplysning, at man siden 1866 har anset sig bunden ved, hvad der staa i Anmærkningerne til Finantslovsforslaget, ikke holder Stik, idet man tre forskjellige Gange har gjort en for Telegrafvæsenets Balance meget betydelig Forandring i de internationale Taxter, uden at have derom æstet Samtykke af eller gjort nogen Bemærkning ligeoverfor Rigsdagen. Jeg turde saaledes tro, at der Intet i Betænkningen er anført, som i nogen Maade kan vise hen til, at der har bestaaet eller tidligere været reist noget

Krav paa at deltage i Administrationens Bestemmelse af Telegramtaxterne, ligesom der heller ikke nogensinde har været gjort Paastand paa, at dette var et Anliggende, der henhørte under Bevillingsmyndigheden. Naar dette nu fremsættes, er det saaledes noget ganske Nyt. Det er et Spørgsmaal, som ikke tidligere har foreligget, medens Alt, hvad der er anført i Betænkningen, tydelig viser hen paa, at Administrationen aabenlyst mangfoldige Gange og med stadig Anledning for de forskjellige yverende Repræsentationer til at se paa dette Forhold, har taget sine Bestemmelser uanfægtet. Jeg tør derfor tro, at det er aldeles klart, at naar den sidste Bestemmelse er taget af Administrationen, er det i fuldstændig Samklang med den Maade, hvorpaa dette Forhold hos os retslig er udviklet. Jeg skal endnu sige et Par Bemærkninger til, inden jeg gjør mine Konklusioner, Bemærkninger, som jeg iverigt kun gjør incidenter, da jeg ikke kan tiltræde hverken det Forslag, der er gjort af Flertallet, eller det Forslag, der er gjort af Mindretallet. Jeg maa i den Henseende sige, at om man ogsaa maatte komme til en Ordning af dette Forhold derhen, at Bevillingsmyndigheden fik paa dette Laxtonraade en Indflydelse, saa vilde Bestemmelser i saa Henseende ikke kunne tages paa de etaarige Finantslove. Ligesom Postvæsenets Taxter maa fastsættes ved Lov og ere gjældende for en længere Marerke, saaledes maa det Samme være Tilfælde med Hensyn til Telegrafvæsenets Taxter, og jeg vilde saaledes ikke og forventer heller ikke, at man paa et andet Sted vilde modtage Bestemmelser af den Art paa Finantsloven. Dette med Hensyn til et andet politisk Spørgsmaal, nemlig, hvorledes saadanne Bestemmelser kunne tages. Jeg skal endnu, forinden jeg forlader dette Thema, med Hensyn til Sagens Realitet gjøre et Par Bemærkninger, som ogsaa fra mit Standpunkt turde vise, at det er forstødt, at saadanne Bestemmelser træffes af Administrationen, uden at man forinden spørger Bevillingsmyndighedens Samtykke dertil. Vi have efterhaanden udviklet vort Telegrafvæsen i en ganske overordentlig Grad, og jeg haaber ogsaa, at det stadigt vil blive udviklet mere og udviklet til et saadant Punkt, at det er givet, at det ikke betaler sig ikke at have Telegrafstationer. Det maa være Administrationens Opgave paa de Steder, hvor der ikke finder en meget stor Benyttelse af Telegrafsen Sted, at fremkalde en saadan Benyttelse, idet man er bedre tjent med for en Pris af 50 Ore for hvert Telegram, at faae to Telegrammer, end for en Pris af 66 Ore pr. Telegram at faae eet. Denne Beregning har man allerede længe gjort i den øvrige civiliserede Verden med Hensyn til Post- og Telegrafvæsenet, og de Herrer have forrige Aar med Hensyn til Postvæsenet gjort det i den Grad, at Regjeringen maatte modsette sig det. Beregningen har navnlig hvilet derpaa, at vi havde mange Telegrafstationer, hvor man